

Interview met student Snit en coach Katja Haakman

Snit is student Rechtsgeleerdheid aan de UvA. Haar coach, Katja Haakman, is ambulante jeugdwerker en regiomanager Amsterdam bij Stichting Anne-Bo.

Snit:

Snit (20), student rechten aan de Universiteit van Amsterdam, kwam in 2015 samen met haar moeder en broertjes en zusjes uit Eritrea naar Nederland, om zich te herenigen met haar vader die als militair gevlucht was voor het regime.

“Ik heb altijd al advocaat willen worden maar op de middelbare school zeiden ze dat een studie rechten voor mij niet geschikt was. Ze vonden dat ik daarvoor de taal niet goed beheerste, terwijl ik gewoon een 7 stond voor Nederlands. Toch begon ik na mijn VMBO diploma aan een MBO juridische opleiding en daarna stroomde ik door naar het HBO.

Mijn ouders hebben niet gestudeerd, mijn moeder was al op jonge leeftijd uitgehuwelijkt en is altijd huisvrouw geweest. Ze stimuleert mij en mijn zusjes om onafhankelijk te zijn en zoveel mogelijk uit het leven te halen. Daarom is zij, net als ik, ook zo blij met de stichting Anne-Bo die er door vrouwen en voor vrouwen is.

Omdat ik Annemieke heb leren kennen kan ik mijn droom waarmaken, en dat betekent zo ongelofelijk veel voor me. Om te beginnen is de financiële ondersteuning heel fijn, ik ben een van de zes kinderen van mijn ouders en studeren is duur. Naast mijn studie werk ik drie dagen in de week in een restaurant maar dat de stichting collegeld, een laptop en boeken betaalt, dat helpt ons echt.

Ook het contact met mijn coach Katja is heel belangrijk voor me. We bellen en appen veel en doen ook gezellige dingen samen. Ze neemt me soms mee naar een museum en ze heeft onlangs mijn grote wens in vervulling laten gaan door me mee te nemen op een boottocht door de grachten van Amsterdam! We zijn ook samen naar de open dag op de UVA geweest en ze kan me soms adviezen geven die ik van huis uit niet krijg. Mijn ouders hebben geen ervaring met het onderwijs hier en ik heb ook geen oudere zus die een voorbeeld voor me is. **Het geeft een heel rustig en zeker gevoel dat Katja er is als ik haar nodig heb.** Ook het contact met de andere meiden die ik via de stichting heb leren kennen vind ik leuk. Ik ben niet zo snel met het maken van vrienden maar op evenementen die de stichting organiseert, ontmoet ik meisjes met een soortgelijke achtergrond als de mijne. **De stichting geeft me daarmee het gevoel dat ik niet alleen sta, dat is zoveel waard.**

Mijn zusjes willen nu mijn voorbeeld volgen, de een gaat nu naar het MBO en is van plan daarna ook HBO te gaan doen en de jongste die op de middelbare school zit zegt dat ze dokter wil worden. Maar ik merk ook dat zij, net als ik, op school altijd lager ingeschat worden omdat ze een achtergrond hebben als vluchteling. Soms fantaseer ik wel eens, dat als ik eenmaal beëdigd ben als advocaat, terugkeer naar de middelbare school, om ze te laten zien dat het me tóch gelukt is. Als ze zeiden dat het voor iemand als ik te moeilijk zou worden om rechten te studeren maakte me dat verdrietig maar nooit durfde ik voor mezelf op te komen. **In mijn toga zal ik ze op een dag laten zien dat ze geen gelijk hadden."**

Katja:

"Annemieke ken ik al mijn hele leven, ze is de beste vriendin van mijn moeder. Door hun vriendschap zijn Anne-Bo en ik min of meer met elkaar opgegroeid, we waren echt jeugdvriendinnen. Toen zij overleed was ik derdejaars student psychologie. Daarnaast werkte ik op een school waar veel kansarme kinderen zaten, die vaak zonder ontbijt en altijd in dezelfde kleren in de klas zaten. Annemieke trok zich die verhalen aan. Toen ze na het verlies van Anne-Bo besloot zich in te zetten voor kansengelijkheid vroeg ze me daarom mee te denken met haar plannen. Zo ben ik van het allereerste moment betrokken geweest bij de stichting. Inmiddels werk ik naast mijn baan in de jeugdzorg ook als regiomanager en koppel ik studenten en coaches aan elkaar.

Van nature ben ik positief ingesteld maar jeugdzorg is een ingewikkelde werkomgeving waar je veel met stroperige procedures, taai regelgeving en bezuinigingen te maken hebt.

Bij Stichting Anne-Bo kunnen we snel resultaat boeken en dat geeft bevrediging. **Je kunt in korte tijd veel bereiken en de meisjes die zich aanmelden hebben zoveel motivatie en zijn dankbaar.** Ze zijn al blij als je de telefoon voor ze opneemt. Laatst heb ik drie zussen uit Overijssel alle drie aan een coach weten te koppelen. Toen ze hoorden dat ze hun coach ook in de zomerperiode konden zien, omdat de stichting hun reiskosten zou vergoeden als hun ov-kaart niet geldig was, waren ze zo blij. De ontlading op het gezicht, vanwege iets dat in onze ogen klein is, dat is iets ongeloofelijks. **De oplossing is vaak heel dichtbij.**

Naast regiomanager ben ik coach van Snit. Ons contact is heel gelijkwaardig, **zij leert van mij maar ik ook van haar.** Ik ondersteun haar bij haar studie maar wat ik terugkrijg is vriendschap. Snit en ik zijn de perfecte match. We kennen elkaar inmiddels al drie jaar en hadden vanaf de eerste ontmoeting een klik. We zijn alle twee nogal introvert en vinden het moeilijk om om hulp te vragen. Tegelijk zijn we gedreven en nieuwsgierig, we begrijpen elkaar dus perfect.

Snit is een verantwoordelijk meisje, als oudste dochter heeft ze een grote taak in het gezin. Ze zorgt voor haar broertjes en zusjes, gaat bijvoorbeeld mee naar alle afspraken op school of met de dokter als tolk voor haar moeder. In zo'n groot gezin gebeurt er veel waar Snit bij ondersteunt, maar ze klaagt nooit. Snit kan niet jong zijn op een manier zoals ik dat ben geweest en ik ben blij dat ze me steeds vaker in vertrouwen neemt als ze zich zorgen maakt.

Ik ben ook altijd vrij serieus geweest en heb altijd naast mijn studie een baan gehad. Maar meiden zoals Snit werken omdat hun familie dat nodig heeft, dat is echt iets anders. Zij hebben zelden een moment voor zichzelf. Snit heeft nauwelijks tijd voor sociale contacten maar dankzij de stichting komt ze toch in aanraking met leeftijdgenoten en gelijkgestemden. Laatst heeft mijn zus een sieradenworkshop voor Stichting Anne-Bo georganiseerd waar Snit erg van genoot. Haar zelfstandigheid is zo groot dat ik niet veel voor haar hoeft te regelen. Ik zie het eerder als mijn rol om haar af en toe wat zelfvertrouwen te geven, of haar dingen te laten ervaren die ze nooit eerder heeft gedaan. Dan lopen we door buurten in Amsterdam die ze niet kent of gaan naar een museum. Om te vieren dat ze haar propedeuse gehaald had, heb ik haar meegenomen op een boottocht door de stad, wat zij al zo lang wilde.

Haar inzet en ambitie is bewonderingswaardig. Laatst wilde ze een tentamen waar ze al een 7 voor had gehaald herkansen, om een nog hoger gemiddelde te halen. Ik heb er dan ook alle vertrouwen in dat ze er komt.

Buitenstaanders denken dat in Nederland alles voor iedereen goed geregeld is maar door mijn werk weet ik beter. Er is veel ongelijkheid. **Met de inzet van Stichting Anne-Bo komt er iets in beweging en hoop ik dat er dingen gaan veranderen."**

Snit:

Als ik aan Anne-Bo denk dan denk ik aan inspiratie. Ik weet zeker dat Anne-Bo zo trots is op wat haar moeder Annemieke allemaal bereikt.

Katja:

Als ik aan Anne-Bo denk zie ik haar grote glimlach voor me, een glimlach die ik vaak weerspiegeld zie op de gezichten van de studenten die bij de stichting aangesloten zijn.

